

Tämä kertomus on Päkän ja Pulmun vinkit -liitteen (2024–2025) s. 67 alkavan pääsisjakson viikoittaisten vinkkien kehyskertomus.

Kohti pääsiäistä 1

Asser ja esi-isän päiväkirja

Pieni aasi nimeltä Asser asustaa tyytyväisenä tallissaan. Kevät on tulossa, ja aurinko paistaa kirkkaasti ulottaen säteensä tallin

pikkuisesta ikkunasta sisään.

Asser pohtii: ”Päkä ja Pulmu ovat tulossa käymään. Kylläpä on pölyistä, minun pitää varmasti siivota hiukan.”

Asser aloittaa rivakasti siivouksen. Kolutessaan olkia aivan perimmäistä nurkasta sen kavioon osui jotakin.

”Hei, mikä tämä on. Kirja, eikä mikä tahansa kirja! Tämä on kamalan vanha. Mitä tuossa oikein lukee? Asserin päiväkirja? Minunko? Ei, tämän täytyy olla sen isoisän isoisän tai isoisän isoisän isoisän, sen esi-isän, jonka mukaan minä olen saanut nimeni. Äiti on kertonut. Tiesittekö muuten, että Asser on heprean kieltä ja tarkoittaa onnellista miestä? Enhän minä vielä ihan mies ole, mutta onnellinen kuitenkin. IHAA – IHA-NAA!”

Asser selailee kirjaa.

”Tässä on hieno kuva, mies ratsastamassa aasilla. Onkohan se esi-isä Asser? Onpa hassut vaatteet. Miehilläkin tuollainen pitkä mekko – tai jokin kaavun tapainen. Kunhan Päkä ja Pulmu tulevat, luetaan yhdessä, mitä esi-isä kertoo.”

Päkä ja Pulmu saapuvat paikalle. ”Mää”, määkyy Päkä, ”onpa kiva nähdä!” ”Juu”, kujertaa Pulmu, ”Mitä sinulle kuuluu?”

”Hyvää”, Asser toteaa, ”olin juuri siivoamassa, kun löysin tällaisen vanhan kirjan, jonka esi-isäni ja kaimani Asser on kirjoittanut. Haluatteko kuulla?” ”Joo!”, huudahtavat Päkä ja Pulmu.

Palmusunnuntai

Tämä kaikki tapahtui kauan sitten kaukaisessa maassa, jonka nimi oli Palestiina. Olin silloin vielä nuori aasi. Eräänä päivänä pääsiäisen aikaan seisoin liekaan sidottuna kotitaloni pihassa. Silloin luokseni tuli muutamia miehiä, jotka irrottivat minut ja aikoivat viedä pois. He sanoivat, että heidän Herransa tarvitsee minua. Olin yllättynyt, mutta ylpeä: joku hieno Herra tarvitsi minua. Hetken päästä selkääni nousi mies, joka ei ollut kovin hienosti puettu, kuten olin odottanut. Mutta miehellä oli kilteimmät silmät ikinä, ja hän taputti minua lempeästi. Miehen ystävät kutsuivat häntä Herraksi tai Jeesuskeksi.

Pienen aasin askeleet

Vaelsimme läpi suuren kaupungin ja ihmiset tervehtivät meitä. He levittivät vaatteita jalkojemme alle, heiluttivat palmunoksia ja huusivat: ”Hoosianna, auta meitä. Kiitos, että autat.” Ajattelin, että

miehen täytyi olla vaatimattomasta ulkomuodostaan huolimatta jonkin sortin kuningas. Se oli ihahaa – ihanaa!

”Minä tiedän”, Pulmu tuumii, ”tuo kertoo Jeesuksesta, joka on Jumalan poika. Eipä esi-isäsi tainnut tietää, että hän oli todellakin kuningas, mutta ei mikään maailman hallitsija, vaan sydänten kuningas.”

Asser jatkaa: ”Kyllä mekin täällä Suomessa laulamme ja kiitämme Jeesusta. Mutta meillä ei ole palmuja täällä pohjoisessa. Hei nyt minä tiedän, onhan meillä pajunkissoista! Esi-isä taitaakin kertoa pääsiäisen ajasta. Minullakin on pajunkissoja. Mehän voimme tehdä niistä virpomisvitsoja ja virpoa niillä toisiamme ja muita. Toivottelemme niillä kaikkea hyvää!”

Päkä silittää pajunoksan pehmeää kukintoa ja kuiskaa: ”Katsokaa, miten pulleita ja pehmeitä nämä pienet valkoiset kissat ovat. Ne tuntuvat aika – lämpimiltä!”

Pulmu hihkuu: ”Kun vielä koristelemme nämä, näistä tulee tosi hienoja.”

Kohti pääsiäistä 2

Kiirastorstai

Muutaman päivän päästä ystävykset Asser, Päkä ja Pulmu ovat jälleen yhdessä tallissa. Silloin Asser muistaa esi-isän päiväkirjan. Hän pohtii: ”Mutta saikohan esi-isä tietää, kuka Jeesus oikeastaan oli?” ”Luetaan sitten lisää!” Päkä ja Pulmu ehdottavat yhteen ääneen.

Jeesus pysähtyi ystävineen erään talon luokse. He kaikki menivät sinne sisälle ja puhelivat aikovansa syödä siellä juhla-aterian. Halusi tietää lisää. Kiiruhdin ikkunan ääreen ja kurkistelin siitä sisään. Mitä näinkään: Jeesus oli polvillaan lattialla ja pesi ystäviensä jalkoja vadissa. Koska meillä päin on kovin pölyistä, jalkojen pesu matkan jälkeen ennen aterialla on aika tavallista. Mutta outoa oli se, että jalkoja pesi joku, jota toiset kutsuvat Herraksi ja opettajaksi. Eikö jalkojen pesu ole palvelijoiden tehtävä? Sitten Jeesus ja hänen ystävänsä istuutuivat pöydän ääreen ja söivät.

Yhtäkkiä Jeesus sanoi: ”On tullut minun aikani mennä pois.” Olin aivan ihmeissäni. Miksi Jeesus, jota äsken tervehdittiin niin riemullisesti, menisi pois? Jeesuksen ystävätkin näyttivät hämmentyneiltä – ja surullisilta. Mutta Jeesus jatkoi: ”Minä olen aina teidän kanssanne. Älkää olko surullisia.” Mitä Jeesus tarkoitti, kun hän sanoi ”menen pois” ja ”olen aina kanssanne”. Eihän sellainen ole mahdollista. Tämän jälkeen Jeesus otti leivän, kiitti siitä, taittoi siitä palasia ja antoi ystävilleen. Hän sanoi: ”Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän edestänne. Tehkää tämä minun muistokseni.” Vaikka tunnelma oli pikkuisen surullinenkin, siinä oli jotain hyvin kaunista ja puhdasta. Oli helppo huomata, että Jeesus ja hänen ystävänsä rakastivat toisiaan tosi paljon. Kun katselin sitä, minusta tuntui, että rakkaus ympäröi minuakin.

Asser miettii hetken ja tuumii: ”Tuossa oli paljon tuttua. Varsinkin leipä. Me aasitkin pidämme leivästä. Mutta en kyllä oikein ymmärrä Jeesuksen puhetta. Mutta yhdessä syöminen on aina mukavaa.”

”Minä tiedän, että kun ihmiset menevät kirkossa ehtoolliselle, pyhälle aterialle, siellä sanotaan nuo Jeesuksen sanat: – Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän edestänne. Tehkää tämä minun muistokseni”, Pulmu hihkuu ja lehahtaa ilmaan innosta.

Silloin Päkä ehdottaa: ”Mekin voimme syödä yhdessä leipää. Tämä leipä on hiukan kovaa, mutta jos sinä, Asser, murskaat sen kaviollasi, Pulmu voi syödä murusia. Minä ota jonkin pienen palan.”

Kohti pääsiäistä 3

Kun on syöty, ystävykset haluavat lukea lisää esi-isä Asserin seikkailuista. Asser pohtii: ”Selvisiköhän esi-isälle, mitä Jeesus tarkoitti?”

Jeesus ja hänen ystävänsä istuivat ruokapöydässä pitkään. Jeesus puhui vielä lisää siitä, kuinka hän menisi pois, mutta palaisi myöhemmin ystäviensä luo. Minä poloinen aasi parka en ymmärtänyt enää yhtään mitään. Mutta, kun Jeesus ystävineen poistui talosta, seurasin heitä. Kaikki oli käynyt niin kummalliseksi, että minun oli pakko saada tietää, mitä tapahtuisi.

Myöhään illalla Jeesus ja hänen opetuslapsensa menivät puutarhaan, jonka nimi oli Getsemane. Jeesus rukoili siellä Jumalaa. Mutta opetuslapset eivät jaksaneet rukoilla, vaan nukahtivat istuuduttuaan alas. Oli aivan pimeää. En nähnyt paljon mitään. Hetken luulin, että aamu koittaisi jo, sillä näin valonvälähdyksen. Mutta ei, pimeys jatkui. Ehkäpä valonvälähdys olikin enkeli, joka tuli huolehtimaan Jeesuksesta.

”Minäkin meinaan aina nukahtaa kesken iltarukouksen”, Asser tunnustaa, ”mutta joskus minua pelottaa jokin asia, enkä saa unta.”

Päkä pohtii asiaa ja sanoo: ”Niin minullekin käy joskus. Silloin pyydän, että Jumala lähettäisi enkeleitä suojelemaan minua.”

”Niin, silloin tulee hieman rohkeampi olo”, Päkä säestää.

Kohti pääsiäistä 4

Pitkäperjantai

Yritin pysyä valveilla ja tömistelin maata kavioillani, jotten nukahtaisi. Minun oli kuitenkin täytynyt torkahtaa hetkeksi, sillä kun havahtuin, sotilaat raahasivat Jeesuksen pois. Kuulin, että hänet vietäisiin maaherra Pilatuksen eteen syytettäväksi ja tuomittavaksi. Miksi? En voinut käsittää.

Pilatuksen taloon ei pienellä aasi pololla ollut mitään asiaa. Pihalla oli valtavasti ihmisiä, enkä päässyt kurkistamaan edes ikkunasta. Äkkiä Pilatus tuli kuitenkin ulos talostaan ja puhui väkijoukolle: ”Voin vapauttaa yhden vangin pääsiäisjuhlan kunniaksi. Kumman haluatte? Vapautanko Barabbaksen vai Jeesuksen?” Minua alkoi pelottaa. Tiesin, että Barabbas oli paha mies, joka oli tappanut ihmisiä. Jeesus taas – hän oli ratsastanut selässäni, taputtanut minua ja puhellut ystävällisesti. Hän oli varmasti hyvä mies, vaikka ei ollutkaan sellainen hieno herra, kuten alun perin olin luullut. Mutta hienous ei olekaan yhtä tärkeää kuin hyvyys. Miten Pilatus saattoi kysyä tuollaista. Mutta kauhuni kasvoi, kun ihmiset huusivat: ”Vapauta Barabbas!” Olivatko nämä samoja ihmisiä, jotka vasta äsken olivat ottaneet Jeesuksen vastaan riemuhuudoin? Olivatko he kaikki tulleet hulluiksi? Pilatus kysyi kansalta, mitä Jeesukselle piti tehdä. ”Ristiinnaulitse”, huusivat ihmiset.

Lyhyt vaihtoehto: Pilatus määräsi Jeesuksen vangittavaksi. Ihmiset halusivat, että hänet ripustettaisiin ristille kuolemaan, niin kuin tehtiin kaikkein pahimmille rikollisille.

Seurasin raskain sydämin, mitä Jeesukselle tapahtui. Aamu oli pitkällä. Jeesuksen oli kannettava ristiään Jerusalemin läpi. Se oli painava. Kaupungin ulkopuolella oli kukkula, jonka nimi on Golgata. Siellä sotilaat naulasivat Jeesuksen ristiin. Vielä silloinkin ihmiset pilkkasivat häntä. Mutta Jeesus rukoili: ”Jumala, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.” Ihmettelin: kuinka

kukaan voisi antaa anteeksi sellaista. Yllättäen tuli pimeää. Jeesus huusi: ”Se on täytetty.” Sitten hän kuoli.

Jeesuksen ystävät ottivat hänet alas ristiltä ja hautasivat kalliohautaan ja vierittivät suuren kiven sen suulle. En voinut uskoa, että näin kävisi. Olin aivan lohduton, enkä osannut edes palata kotitalolleni. Pääsiäisen hälinöissä kukaan ei muistanut minua. Painauduin nukkumaan Jeesuksen haudan kylkeen. Olin niin väsynyt, että surustani huolimatta nukahdin heti.

Kohti pääsiäistä 5–6

Asser: ”Onpa hurja kertomus. Esi-isää on täytynyt pelottaa tosi paljon. Kyllä hän on ollut rohkea, kun uskalsi kulkea mukana. Hänestä varmaan tuntui siltä, että Jeesus oli joku tosi tärkeä – ja hyvä. Hänhän sanoi, että Jeesuksella oli kilteimmät silmät ikinä. Mutta mitä esi-isä sitten teki? Palasiko hän lopulta kotiinsa tietämättä, että tarina jatkuu?”

Hiljainen lauantai

Seuraava päivä oli elämäni valjuin. Maleksin ympäriinsä kaupungilla ja nyhdin ruohoa ruuakseni sieltä, missä sitä sattui olemaan. Ei minulla nälkä ollutkaan. Jeesus oli kuollut. En voinut käsittää sitä. Mutta vieläkö en osannut palata kotiin, vaan meni takaisin Jeesuksen haudalle ja nukuin siellä toisenkin yön.

Pulmun silmissä on kyneleitä, kun hän sanoo: ”On tosi kurjaa, kun joku on kuollut. Tulee kamalan surullinen olo.”

Päkä lohduttaa: ”Täällä Suomessa me sytytämme haudalle kynttilöitä. Se lohduttaa, eikä minulla ole enää niin kamala ikävä.”

Asser tarkastelee kirjan kuva ja huomaa jotakin: ”Mutta hei, tuohon esi-isä on piirtänyt linnun munia – miksiköhän? Kertookohan hän siitä? Luetaan vielä”

Pääsiäispäivä

Aamulla heräsin hälinään. Huomasin, että kaksi naista oli tullut Jeesuksen haudalle. Tunnistin heidät hänen ystävikseen. He olivat varmaan tulleet voitelemaan Jeesuksen ruumiin maan tavan mukaan. Mitenkähän he saisivat sen kiven vieritetyksi haudan suulta?

Samassa naiset huudahtivat yllättyneinä. Kurotin päätäni ja näin saman, minkä hekin: kivi ei ollut paikallaan. Se oli jo vieritetty pois. Naiset olivat kummissaan ja niin olin minäkin!

Silloin haudasta astui esiin enkeli. ”Älkää pelätkö”, se sanoi, ”te etsitte Jeesusta, mutta hän ei ole täällä enää. Jeesus on noussut kuolleista, kuten hän lupasi. Te ette sitä silloin oikein ymmärtäneet, mutta nyt se tapahtunut.” Naiset olivat hämmästyneitä, mutta tulivat sitten iloisiksi. Minä en voinut ymmärtää, mitä oli tapahtunut. Jeesus ei ollutkaan enää kuollut.

Kohti pääsiäistä 7–8

Asser pohtii: ”Nyt minä tiedän, miksi Asser esi-isä on piirtänyt tähän noita munia. Muna on uuden, ikuisen elämän symboli. Jeesus voitti ristillä kuoleman vallan, ja siksi meille luvataan tämän elämän jälkeen ikuisen elämä Jumalan luona Taivaassa.”

Sitten enkeli kehotti naisia menemään Jeesuksen muiden ystävien luo ja kertomaan, että Jeesus eli.

Minä juosta jolkottelin naisten perässä, kun he riensivät ystäviensä luokse. Yhteen ääneen ja toistensa päälle puhuen he kertoivat näille enkelistä ja siitä, että Jeesus oli lupauksensa mukaisesti noussut kuolleista. ”Hän elää. Jeesus elää!” Naiset riemuitsivat. ”Katsokaa, aurinko paistaa iloisesti ja Jeesus on voittanut kuoleman.” Osa miehistäkin yhtyi heidän iloonsa, mutta yksi seiso i vakavana ja sanoi tuimasti: ”Jos enkeli ja tämä kaikki on totta, niin Jeesus itse tulee pian luoksemme. Onhan hän senkin luvannut.”

Minä tiesin, että enkeli oli totta, olinhan itse nähnyt hänet. Ja silloin ymmärsin, että Jeesus tulisi vielä tervehtimään ystäviään. Hän ei koskaan jättäisi lupausta täyttämättä. Ja minä tiesin, että en koskaan jättäisi tätä joukkoa, sillä halusin olla paikalla, kun Jeesus saapuisi ystäviensä luo. Tulin niin iloiseksi, että mieleni teki hihkua. Jeesus ei ollutkaan kuollut, vaan eli.

Silloin Pulmu hämmästyttää toiset sanomalla: ”Minulla onkin teille yllätys. Toin mukani noita pääsiäismunia. Ajattelin piilotella niitä lasten tyynyjen alle pääsiäisaamuna. Silloin he muistavat, että Jeesus nousi kuolleista ja voitti sen. Silloin he tulevat iloisiksi kuin peipposet! Nämä on tehty suklaasta, mutta teille minulla on kyllä porkkanasta tehtyjä munia.”

”Hei, sinullahan on myös höyheniä tuossa korissa”, Päkä huomaa ja kysyy: ”Saitko niitä lintuystäviltäsi? Saammeko mekin niitä? Kiitos. Kun suru on poissa, elämä on kevyttä kuin höyhen. Se muistuttaa, että pääsiäinen on maailman iloisin juhla! Mekin saamme juhlia. Voidaan vaikka laulaa ja tanssia!”

Toiset innostuvat heti. Asser sanoo: ”Odottakaa hetki, laita isoisän kirjan talteen! Se on niin tärkeä. Luenpa joskus lisää. Mutta nyt juhliitaan! Olen niin onnellinen aasi... IHAA. IHA-NAA!

Pääsiäinen jatkoa saa!